

KURENT

Izhaja 1. in 16. vsakega meseca.

Naročnina znaša do konca tekočega leta 10 K ter se pošilja na upravništvo „Kurenta“, Stari trg 19. — Rokopise sprejema uredništvo „Kurenta“ v Križevniški ulici št. 9.

Posamezna številka velja 1 krono.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. novembra 1918.

Št. 7.

Zadnja ofenziva.

Risal Maksim Gaspari.

Hindenburg (vojnim poročevalcem): „Nemška armada je zmagovala, zmaga in bo zmagovala. Incijativa je v naših rokah. Prodiramo neprestano. Nekaj časa proti Parizu, zadnji čas pa proti — Berlinu.“

Don Juan de la Barca.

„Zdaj, ko že ves svet nori, tudi jaz ne smem zaostati!“ je dejal vročega majniškega dne juris utriusque doktor Ivan Krtačar, krepak mladenič, nadarjen krokar, petkrat cepljen proti kozam, dvakrat pa proti koleri in legarju. „Lomiti ga moram, kar se bo dalo!“ je sklenil takoj prvi dan, ko je prišel kot enoletni prostovoljec z italijanske fronte domov na dopust.

Kaj ga je gnalo k takemu sklepu?

Mladi doktor Ivan Krtačar je sedem let gonil jako zvesto ljubezen z gospodično Kolombino Kolovratovo, ki jo je kraje imenoval Kolo ali Kolú, genitiv Kolesa. Sedem kratkih let ji je pravil ustno in pismeno, kako jo ima rad, ji stiskal roko in jo včasih, ob nedeljah in praznikih, celo poljubil. Veselo in bujno je pogajala njegova ljubezen kakor poetični junijski beluš ali špargelj na prozaičnem gnoju. Vedno je nosil v žepu Kolombinino fotografijo, ki je bila pod steklom v okroglem okvirju, hodil je počasi in previdno, da je ne bi zdrobil.

Prekrasni gospodični Kolombini Kolovratovi pa se je jela zdeti ta sedemletna špaga nekoliko predolga in po pravici se je bala, da bo gonil Krtačar kolovrat še sedem let, preden jo spremi pred oltar. Pridobila si je ognjevitjše kavalirja, ki jo je poljubljal tudi ob delavnikih in se hodil z njo izprehajati na Rožnik ali pa v Štepanjo vas. Hotela se je odkrižati Krtačarja in mu nekega dne kratkomalo stavila ultimatum: „Ako mi prisežeš, da boš tri leta neprenehoma trezen, ostanem še tvoja, če ne, pa ne! Tvoji poljubi diše preveč po vinu.“

Ubogi Krtačar se je tako prestrašil, kakor bi bil s češplje padel.

„Tri leta?“ je zastokal, bled kakor pobeljen jugoslovanski dnevnik. „Tri leta trezen? Kaj pa misliš? Ne bodi no taka! Tri dni, če hočeš. No?“

„Nič.“

„No, recimo tri tedne!“ je barantal, toda neusmiljeno Kolú je energično odmajalo z lepo glavico.

„Tri leta, pa nobene minute manj!“

„Draga moja, zahtevaj kaj drugega! Vse ti storim! Zahtevaj na primer, da se dam obriti samo na eni strani, kakor vitezi v starih časih.“

„Prismoda! Nobenega ponosa nimaš!“

„Prismoda mi tudi praviš? To je pa preveč. In da nimam ponosa! Demokrat sem. Demokrat ne sme biti ponosen.“

Dražestno Kolú ni hotelo nič več poslušati. Odhitelo je iz sobe.

Tako žalostno je ugasnila žveplenka njiju ljubezni, ki je brlela komaj sedem let. Že drugo jutro je prisopihal Krtačar s težkim nahrbtnikom h Kolombini ter ji vrnil vsa njena pisma in fotografijo, prejel svoje zbrane

zaljubljene rokopise, jih z bridkimi občutki pobasal v oprtnik, ga zadel na ramo in šel. Kam? Pit!

Krtačar je bil original, kakor vsak „morostar“. Nihče mu ni mogel očitati, da preveč sedi v gostilnici, zakaj mož je venomer hodil po sobi gori in doli ali pa je stal pri svoji mizi in pripovedoval mične povesti iz življenja zaljubljenih grešnikov. S svojo bisago, polno vročih poljubov in pogretilih priseg, je romal od krčme do krčme. Najprvo ga je po navadi zaneslo v ugledni vinski hram „Pri Zori“. Držal se je modro in razlagal strmečemu občinstvu, da nobena ženska na tem svetu ni nič vredna, še toliko ne, kakor stara karta za mast. Poslušalci so po pravici občudovali temeljito modrost Krtačarjevo, zakaj dolgo že niso slišali nič takega. Grdo je klobasal, Bog se usmili, obenem je pa pridno pil, da je bil že po kosilu matevžast in vlačil sicer skromni, vendar pa že precej natovorjeni morostarski čoln za sabo. Potem se je preselil okoli vogala v nič manj priljubljeno gostilnico „Pri ulnjaku“, kjer roje vinski bratci ves dan kakor pridne čebelice skozi gostoljubno odprta vrata. Ondukaj je predaval svojim najzvestejšim sokrokarjem na drobno in na debelo vedno iznova o svoji nesrečni ljubezni. Prijatelji pa so celo odobraval ravnanje dražestnega Kolesa in izjavili soglasno, da še nikdar niso videli tako pametne punce. Krtačar se je čutil sedaj še bolj nesrečnega in je pridno zalival svoje grenke občutke. Skromni čolniček se mu je polagoma povečal v torpedovko.

Od „Ulnjaka“ je poromal žalostni Krtačar s prijatelji, z bisago in pismi in s podmorskim čolnom v slovečo gostilnico „Pri tolarju“. Tam je nanovo opeval, oziroma objokoval svojo nesrečno ljubezen do trdosrčnega Kolesa in pil tako marljivo, da se je izpremenil njegov ponižni čoln v lepo in že dokaj težko trgovsko ladijo s tremi jambori in dvema baterijama. Navzlic glasnim pomenkom svojih prijateljev je zadremal in spal tako sladko kakor bi bil v pisarni.

Zvesti sokrokarji so ga zbudili o pravem času. Dobro okrepcan je vlekel svojo barko nazaj v gostilnico „Pri Zori“. Tam je, stalen gost, dobil večerjo, svinjsko pečenko s kislim zeljem in krompirjem ali kaj podobnega. Navzlic svoji nesrečni ljubezni je imel Krtačar izboren, pravi morostarski apetit. Jedel je hitreje nego vsak drugi, ako tudi so mu kapale kisle solze nesrečne ljubezni na krompir in na pečenko. Ob tem seveda ni pozabil piti. Nalival se je z jugoslovanskim cvičkom in njegova barka se je počasi razvila v prelestno fregato velikega tipa.

„Ubil se bom!“ je stokal in s solznimi očmi žvečil pečenko.

„No, se pa!“ je zabasiral doktor Krmilar, ki Krtačarju nikoli ni dosti verjel.

„Ustrelil se bom! Boste že videli! Ne maram več živeti.“

„Čemu se ti pa potem tako mudi jesti?“ ga je dražil Krmilar.

Krtačar pa je porinil prazne krožnike od sebe in zopet malo zaspal. Ko se je odpočil, je zgrabil svoj oprtnik in odjadral s svojo fregato v Babjo dolino. V domači občini je nepristransko obiskal vsako gostilnico, naj je stala na levi ali na desni, in njegova barka je zrasla v veličasten dreadnought, v vojno ladijo največjega kroja.

Tak dreadnought je kajpada silno težka barka. Krtačar, dasi krepak korenjak, jo je po hudih ovinkih od jarka do jarka komaj vlekkel proti domu. Medpotoma je pel z občutkom:

Marička je štimana,
za norca me ima
in misli, da je sama
obraza lepega.

Ko je dospel na domači vrt, mu je spodletelo in zaneslo ga je med gredice. Po vseh štirih je zapeljal

svojo velebarko najprvo v bujni grah, potem pa jo je vlekkel po peteršilju, po salati, česnu in čebuli, ter povsodi puščal široko sled za sabo. Naposled je prilezel v špinačo. Pred nosom je zagledal krtino, ki se je pa njemu zdela telefon. Zadovoljno se je zasmejal in telefoniral v krtino: „Tukaj doktorrr Krrrtačarr! Aha! Servus, Kolú! Oh, koliko sva zapravila časa, znamk, papirja in občutkov! To je pa res kaj žalostno. Ali ni to žalostno?“

Po grahu barka plava,
nezvesta, bodi zdrava!

Vidiš, dekle, tako sem te imel rad, ti si pa taka! Sedem let sem te nosil v srcu, zdaj pa me pokoncu v uho piši, če nisi že komu drugemu obljubila.“ Kolú ni odgovorilo nobene besede, in ko se je naveličal telefonirati, je zadremal.

Zbudilo ga je petelinje petje in jutranji hlad. V glavi mu je brenčalo, kakor bi čmrlji v njej imeli prepovedan shod. Vendar se je v svežem zraku pod milim nebom iztreznil vsaj toliko, da je mogel vstati in hoditi po dveh. Topo se je nasmehnil, ko je videl, koliko

Obupni klici.

Risal Henrik Smrekar.

Alpski Nmec: „Mili bratje Jugoslovani! Dovolite, da privežem svojo krepko ladjo na vaš novi brod, da boste laže vozili!!“

Jugoslovan: „Kakor si tesal, tako pa vozi!“

graha, peteršiljčka in žlahtne špinače je pomandrala njegova velebarka.

Po cerkvah je zvonilo dan. Osnažil se je za silo in se podvival v svojo sobo. Ko je že ležal v postelji, so prišli njegova mati.

„Janez, tvoji čevlji so še gorki,“ so rekli in ga sumljivo pogledali.

„Nočno službo sem imel, veste, mati!“

„Janez! Ti si pa tak kakor škof!“

„Zakaj kakor škof, mati?“

„Kadar prihaja škof ali pa ti, vselej pojo zvonovi!“

Zadovoljen, da ima doma toliko ugleda, je zaspal z nasmehom okoli krtačastih brk. Toda že ob sedmih je bil zopet pokoncu. Spravil je svoja dragocena pisma v veliko omaro in si izmislil nov program. V oprtnik si je natlačil domačih klobas, gnjati, kuhanih jajec, sira in kruha. Sklenil je, da se ne bo ustrelil, marveč da bo izkušal vtopiti svojo nesrečno ljubezen v morju jugoslovanskega cvička, metličana, bizeljca in vipavca.

Jedel je po desetkrat na dan, nekoliko doma, nekoliko pa po gostilnicah in kavarnah. V kavarno je nosil s sabo tudi sladkor, zakaj gosti so dobivali tiste lepe čase le belo lečo goljufivega saharina, ki ima želodec in čreva za norca.

Krepka volja in vino mu je pomagalo, da je kolikor toliko pozabil nerodno ljubezen. Vsako jutro je ob slovesnem zvonjenju ranih zvonov pripeljal svojo težko barko domov. Kar je doma zamudil spanja, ga je nadomestil v gostilnicah, veličastno smrčeč na stolu.

Izmislil si je pa še eno.

Jezilo ga je namreč, da je sedem let zapravil za ljubezen, ki se je naposled tako žalostno skisala. Zato je prisegel strašno prisego, da se bo maščeval nad ubogim nežnim spolom.

Izbral si je po raznih ljubljanskih okrajih šest ljubic, eno pa v Šiški, da jih je bilo vseh skupaj sedem. Vsak dan je gonil kolovrat ljubezni drugje, to se pravi, naslajal je svoje pomilovanja vredne žrtve s sladkimi frazami, s kakoršnimi je moral prej svojo Kolombino. Zato so prekrstili zvesti sokrokarji Krtačarja in ga poča-

stili z imenitnim priimkom: Don Juan de la Barca. Tako lepo so ga imenovali nekaj po slovečem babjeku Don Juanu nekaj pa po velikem španskem dramatik, ki se je pisal Don Pedro Calderon de la Barca Henao y Riano.

Toda Alah je velik in vsega je enkrat konec na tem neumnem svetu, najprej pa vojaškega-dopusta.

Don Juan de la Barca je dobil nujno vabilo, naj zopet sodeluje proti sovražnikom domovine. Preden se je odpeljal, je povabil vseh svojih sedem krasotic pred Trubarjev spomenik na sestanek.

Točno ob sedmih zvečer je stalo ali se izprehajalo ob belem spomeniku vseh sedem dražestnih ljubic in željno čakalo ljubečega Krtačarja. Pač so se dekleta gledala malo začudeno in vsaka si je mislila na tistem: „Ali bodo nocoj vsi sestanki ravno pred Trubarjem?“

Ali zastoj so čakale ljubeznivega mladeniča. Njega ni bilo od nikoder, pač pa se je prigunčal postaren postrešček. Dobro poučen in plačan po Krtačarju se je oglasil: „Kateri gospodični naj sporočim prisrčne pozdrave gospoda doktorja Krtačarja?“

„Meni!“ se je odzvalo sedem dražestnih sopranov.

Sedem lepih obrazkov je obledelo in štirinajst rok se je prijelo za sedem nežnih src. Postrešček pa je onegavil: „Gospod Krtačar vas vse skupaj najlepše pozdravlja; davi se je moral neutegoma odpeljati na fronto pomagat.“

Sedem bridkih solnčnikov se je dvignilo kvišku in vse je kazalo, da se bo tam blizu krivovernega Trubarja pričela besna ofenziva. Toda o pravem času je zmagala prava pamet. Ljubica iz Šiške je zaklicala: „Mir! Solnčniki bodo kmalu po dvesto kron! Ne pretepavajmo se, združimo se rajše proti Krtačarju in razpraskajmo ga z združenimi nohtovi, kadar se vrne v Ljubljano!“ — Vse so bile zadovoljne s tem predlogom.

Don Juan de la Barca pa se veseli svoje osvete, ker se čuti čisto varnega na fronti. Le to mu je jako žal, da ne more več voziti barke.

Med slikarji.

„Ali si kaj poslal na septembersko razstavo?“

— „Ničesar; slikal sem grofa B. z njegovim Cezarjem, toda psa nisem dokončal o pravem času!“

*

„Naše ministre je lahko naslikati!“

„Zakaj?“

„Ker se pri vsaki stvri takoj čutijo pri-zadete.“

Nasprotje.

Vojni minister: Splošni mir pričakujemo še pred letošnjim božičem: zato vpokličemo v januarju letnik 1901.

Blaznik.

Pred nekaj dnevi je zagledal neki mož v izložbenem oknu avstro-ogrške banke par srebrnih kron. Ta pogled je porodil v moževih možganih fiksno idejo o kronski veljavi in ideja je zrastle v tolikšno obširnost, da so morali reveža prepeljati na opazovalnico. Ker tu venomer kriči: „Živela avstrijska kronska veljava!“ so ga zaradi neozdravljive blaznosti izročili blaznici.

Iskra.

Ako kakšna stranka izgubi pozicijo, stopi v opozicijo.

„Deutschland über Alles!“

„Deutschland über alles!“ vpil je nemški šmok in pijan veselja plesal na poskok.

„Deutschland über alles!“ vpil je slednji dan v trdni veri, da ne bode goljufan.

A namah zasuče sreče se koló,
in namah so nade nemške pod vodó.
Oj, ti nemški Mihel, tebi zdaj gorjé!
S čim si boš ohladil ranjeno srce?

Misli, misli Mihel, jeze ves zelen,
slednji up je zanj za vedno izgubljen.

„Deutschland über alles!“ — o, izrek krasan —
škoda, da na veke zdaj boš pokopan.

Oglasi se Wilson, pravi mu tako:

„Mihel, nič ne jokaj, saj po tvojem bo.
Naj beseda „über“ dalje obstoji,
sprednja pa in zadnja se le zameni:
„Alles über Deutschland!“

Ant. C—t:

Esperanto.

Jurij Gregor je bil vdovec. Bog mu je bil podaril edino hčerko, ki so jo krstili na ime sv. Eme. Po poklicu je bil Jurij Gregor nižji uradnik in njegovi dohodki se niso mogli imenovati baš sijajni. Tisto svoje opravilo, ki je bilo neposredni vzrok, da je imel vsakdanji kruh, je imenoval službico. Večkrat si je očital, zakaj ima tako čudno ime. Saj ljudje niti ne vedo, kako so ga krstili: ali za Jurija, ali za Gregorja — oba sta svetnika. Ali pa če bi bila vmes vsaj kratka besedica „pl.“. To bi mu morda pomagalo od službice do službe. Njegove zasluge za javni blagor — pa bodisi v tem ali onem oziru — so res nevenljive, toda glas o njih najbrže ne bo nikoli došel na ono visoko mesto, kjer se milostno in z izpregledom takse delé taki blagoveneči in koristni prilastki, kakor so „pl.“, „grof“, „baron“ in tako naprej. — „O, na grofa in barona še misliti ne smem; zakaj potem bi moral imeti tudi grajščino, jaz pa imam komaj le službico.“ Vedno si je želel le eno: če že ne sme misliti na hišo, da bi imel vsaj lastno hišico, v kateri bi užival svobodno življenje in bi ne bil odvisen od svojega črnogledega gospodarja. Gospodarji — pa vsi od prvega do zadnjega so si v tej lastnosti podobni kakor groš grošu — so za delojemalca, kakor je to povedano prav v visoki novoslovensčini, pravcata mora. Človek bi jim moral delati in garati od ranega jutra do poznega mraka, pa mu ne privoščijo ne draginjske, ne vojne do-

klade, kvečjemu če mu vržejo na leto enkratni nabavni prispevek, a še to z največjo jezo in srditostjo in nevoščljivostjo, tako da nikjer nič ne zaleže, kamor obrne.

Kakor je Jurij Gregor premišljeval in prekladal svojo pamet, nikakor ni nič kazalo, da bi kdaj v svojem življenju prišel do hišice. — Nekoč je že čital v nekem nemškem časopisu, da se je osnovalo „Društvo esperantistov“, ki hoče ustanoviti posebno kolonijo, v kateri dobi vsak prijatelj esperantskega jezika, ki ga mora biti pa tudi popolnoma več v govoru in besedi, pod zelo ugodnimi pogoji svojo lastno hišo. — Ko je Jurij Gregor čital to novico, mu je zasijalo na obrazu rajsko

Risal Maksim Gaspari.

Roke proč od naše svete zemlje!!

veselje, a ko je prečital tudi stavljene pogoje, je ma lodušno zopet odložil časnik in vse njegovo upanje je šlo po vodi. „Prijatelj esperantskega jezika bi še bil,“ je pomislil, „a da bi se ga tudi naučil, o tem niti govora ni. Kako neki, jaz stari cepec! To je kvečjemu za mlade ljudi, ki imajo še svežega duha. Meni pa so možgani na tej poti življenja in v pisarniškem prahu že precej odreveneli.“ —

Nekega dne pa najde Jurij Gregor v miznici pismo. Sam večni Bog vedi, čegava neprevidnost ga je bila tja noter položila. — Naslovljeno je bilo:

Dražestni gospici

EMI JURIJ GREGOR

loco.

Sicer Jurij Gregor ni hotel nikdar ofenzivno prodirati v hčerine tajnosti, to pot pa ga je gnala vendar radovednost. Bile so krepke poteze, že na prvi pogled jasno, da so moške. „Ta ljubi človek,“ je zamrmral, „pa naj si bo kdorkoli, tudi ne ve, katero naj bi bilo moje rodbinsko ime: ali Jurij, ali Gregor. Da se izogne zmoti, je napisal kar obe. — In pri vsej stvari je udeležen neki moški, česar jaz, skrbni oče svoje hčere, nikakor ne smem prezreti.“ Toda Jurij Gregor se je pri svojih možganih, ki so bili po njegovih nazorih že precej odreveneli, temeljito zmotil, če je mislil, da bo prišel stvari na čisto. Odprl je pismo in čital:

Gzrmrz Cga!

Pkrztsz bkrz algarz kopkrz schmar — —

Dalje ni mogel čitati; zakaj že do tu bi si bil kmalu jezik zlomil.

„Saprament,“ je vzrojil Jurij Gregor, „kakšen jezik je pa zopet to! Vrag me vzemi, če ga razumem.“

Stopil je k oknu, da bi bolje videl. Izkušal je še enkrat čitati, a jezik, dasi drugače uren, se mu ni hotel pokoriti.

„Mrz, krz, grz,“ je ponavljal le končne zloge. „Francosko to ni! Angleško tudi ne! Teh dveh jezikov sem se učil v šoli. Mrz, krz, grz,“ — kaj je to, za vraga! Navsezadnje bo najbrž turško. Mrz, krz, grz — seveda, seveda je turško. O, pomagaj mi ti, ljubi Bog!“ je vzkliknil s tako pretresljivim glasom, da bi zbudil usmiljenje in sočutje v najtrdovratnejšem srcu. „Torej ta otrok, ki sem mu jaz, Jurij Gregor, krvni oče, moja lastna hči se hoče spečati s Turkom, ki ni niti naše vere, ki smo mu bili mi kristjani vedno le psi, s Turkom, ki ga jaz niti ne pogledam in s katerim se človek, ki ima v sebi le še troho poštenja, niti na solnce ne gre gret. O, Bog, to bo moja smrt, tega ne preživim...“ in ves izmučen je omahnil na divan.

Čez par trenutkov pa je Jurija Gregorja zopet ojunačila očetovska skrb in jeza; na račun odsotne

hčere se je vlila ploha psov, med katerimi je bila „vlačuga“ še najmilejša.

„No, no, mene ne boš preslepila. Jaz sem tvoj oče in izbil ti bom vse muhe iz glave — in še prav korenito.“ In nervozno je tekel parkrat po sobi gori in doli ter si vil roke.

„Ema!“ je zaklical z ukazovalnim glasom. In kmalu se je prikazala na pragu njegova hči Ema, prav čedno in prikupljivo dekle, ki bi ga — po zunanosti sodeč — uvrstil med srednje meščanske sloje.

Zdaj se je pričel vihar, ki bi lomil drevje, podiral hiše in prevračal kozolce. — — —

„Ti od Boga in ljudi zavrženi otrok, ničvrednica, ali veš, kaj zaslužiš — — — ali poznaš to cunjo — — —“ in je potegnil pismo iz žepa, oči pa so mu žarele, kot bi bog starih Grkov pošiljal blisk na zemljo. „Torej malopridnemu Turku prodajaš svoje poštenje, svojo dekliško čast — — —“

Toda v stiski je človek zelo iznajdljiv in moder. Tako tudi Ema. Prvi hip je bila v silni zadregi; zlasti neprijetno ji je bilo, da je prišla vsa stvar tako zgodaj na dan. In ojunačila se je:

„Toda, papa!“ — — —

In že jo je spet prekinil v svoji sveti jezi:

„Mar je to tvoj odgovor! Seveda, zagovarjati se ima vsak pravico, a mene ne boš ukanila. Ali si morda že pozabila svoj materinski jezik, da si začela pisariti v tem divjem jeziku! O, saj boš kmalu „milostiva go spa“ — le prepričana bodi — — —“

„Toda, papa, daj mi vsaj govoriti — — —“

„Kajpak, še ugovarjati mi zdaj hočeš, namesto da bi prosila odpuščanja — — —“

„Toda, papa, to je vendar esperanto — — —“

„Vraga je to esperanto! Turško je!“

„Jaz in moja prijateljica se učiva esperanto, ki postane svetovni jezik in ki ima že na stotisoče prijateljev. Saj vendar poznaš, papa, da je esperanto in da ni turško. Ali ne poznaš?“

„Ker je bila tako čudna pisava, sem pač mislil, da je turško,“ je odvrnil Jurij Gregor nekoliko v zadregi. „Toda zdaj sem prišel na to, da je res esperanto.“

Ob besedi esperanto je postal Jurij Gregor ves mehak in sladak; prejšnja sveta jeza ga je popolnoma minula; zakaj pred očmi mu je zaplesala lična hišica v prijetni koloniji esperantistov. Veselo je tlesnil z dlanjo ob dlan ter pristopil k Emi, rekoč: „Spomnil sem se še na nekaj. Res je to esperanto, imaš čisto prav, in nisem mislil, da si tako pametno dekle. Daj mi poljubček,“ pri čemer jo je objel in poljubil. Nato si je oblekel suknjič ter nadaljeval:

„Hiteti moram v pisarno, skrajni čas je že; večerje pa mi ni treba pripravljati. Moram namreč nekoga obiskati in ne vem, kdaj pridem domov. A zvečer,

Priloga Kurentu.

Leto I.

V Ljubljani, dne 1. novembra 1918.

Štev. 7.

Kurentov Album.

V založbi „Kurenta“ je izšel, kot nekak predhodnik lista samega, humoristični almanah „Kurentov album“ s sledečo vsebino:

Uvodna beseda. — Fran Milčinski: Ali bi ali ne . . . ? — F. Golar: Veselje. — Ivan Cankar: Resignacija. — Rado Murnik: Vojna ljubezen. — Junij Brut: Kurja historija. — Ferdo Plemič: O Klanjacijski sreči. — -ba: Vesela elegija ali dohtar Šušteršičeve gloriole konec. — Damir Feigel: Na krivih potih.

„Kurentov album“ je bogato ilustriran ter prinaša sledeče risbe naših najboljših satiričnih in humorističnih risarjev: Maksim Gaspari: Lepšega para na svetu ni . . . — Po sklepu miru z Rusijo. — Ubogi tobakarji. — Pogled v prihodnost.

France Podrekar: Mir? — Novo božanstvo I. 1918. — V dobi pomanjkanja mesa. — Ropar. — Načrt za novo skupino na pročelju ljubljanskega gledišča.

Hinko Smrekar: Kurent. — Srečna Avstrija. — Vsenemški most do Adrije se maje. — Pametna misel. — Zgodnja dunajska birma. — Razvoj človeka ali nazaj k narodi. — Vse zaman! — Cmok-svet in Vsenemec-aneksionist. — Vasovavci sedanjega časa.

Poleg tega ima „Kurentov album“ še celo obilico krajših humoresk in dovtipov, ki jih tu ne moremo posamezno navajati. „Kurentov album“ je prva slovenska edicija te vrste ter smelo trdimo, da še nobeno izdanje pri nas ni vzbudilo toliko zabave in smeha kot ravno ta album. Kdor hoče za nekoliko trenutkov pozabiti moreče skrbi sedanjosti, kdor rabi razvedrila ter se želi zopet enkrat od srca nasmejati, naj ga naroči. Stane 4 krone 20 vinarjev.

Naročnina se pošilja na upravništvo „Kurenta“ v Ljubljani, Stari trg št. 19. (Zvezna tiskarna.)

Tiskovine vseh vrst

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, sporede, tabele, račune, kuverte kakor tudi pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice,

— računske zaključke —

in vsa v to stroko spadajoča dela izvršuje okusno in ceno

Zvezna tiskarna v Ljubljani, Stari trg 19.

V zalogi ima tiskarna tudi vse po najnovejših predpisih izvršene obrazce za slav. občinske urade, aproviz. in cestne odbore, zadruga, gg. trgovce, odvetnike, notarje, gostilničarje itd.

Kako bi bilo prišlo, če bi se ne bilo preokrenilo.

Zagovornik: Prosim, da vpoštevate olajševalne okoliščine. Obtoženca je lakota prisilila, da je —

Prvi sodnik: Jalov izgovor!

Zagovornik: Prosim gospode sodnike, naj me nikar ne prekinjajo!

Drugi sodnik: Vrzite ga vun, žida nesramnega! (Zagovornika vržejo skoz vrata.)

Prvi sodnik: Tako! Zagovornika ne trebamo. To-rej obtoženec je kriv, da je ukral eno kumaro. Kajne? (Enoglasen „da“ senata.) Pravi, da ga je zapeljala lakota. Izgovor kakopa. Takšne nevarne ptičke moramo iz-trebiti, zato — —

Državni pravdnik: Predlagam seveda najstrožjo kazen!

Prvi sodnik: Pa ga obesimo. (Splošni hura-klici! — Sodniki takoj obesijo obtoženca v dvorani na oken-skem omrežju.)

BALKAN trgovska, špedicijska in komisijska deln. družba

Podružnica v Ljubljani. — Akcijska glavnica K 1,500.000.

Špedicija vsakega blaga. — Vskladiščenje. — Za-carinanja. — Reekspedicija. — Prevažanje pohoštva.

Lastnica I. ljubljanskega skladišča

KRISPER & TOMAŽIČ

Direktna zveza s progo južne železnice. - Tel. št. 100.

Učenci sprejme
Učenci zvezna tiskarna

in v Ljubljani, Stari trg št. 19.

MAJINDE ROZARICE
IN PAPIRI

ROZARICE
OBRABO
LJUBLJANA
CUNCEVA CESTA 12

Feliks Potočnik

Šelenburgeva ul. 6, I. nadstr.

Modni atelje za dame in gospode.

Stotam se obračajo in moderni-zirajo obleke za dame in gospode
: po najnovejši modi. :

KINO IDEAL
se priporoča p. n. občinstvu.

Gospodarska zveza

centrala za skupni nakup in prodajo
v Ljubljani

registrovana zadruga z omejeno zavezo.

Stalna zaloga poljedelskih strojev:
motorjev, mlatilnic, viteljev, slamo- in repo-reznic, brzopafnikov, plugov, bran, čistilnikov itd.

Prodaja:
umetnih gnojil, kolonijalnega in specerij-skega blaga ter poljskih pridelkov.

Zaloga:
travnih in deteljnih semen, pese, korenja, repe.

Zaloga:
pristnega domačega in gorskega
vina, žganja itd.

Lastna izdelovalnica in prekajevalnica
klobas. — Lastna zeljarna.

Priporočamo edino slovensko tvrdko

Jos. Petelinc v Ljubljani

Sv. Petra nasip šte. 7.

za vodo 3. hiša levo, za šivalne stroje in njih posamezne dele, olje in igle. — Potrebščine za šivilje, krojače in črevljarje, kakor tudi družega galanterijskega blaga v veliki izberi ter po solidni ceni vedno v zalogi. — Šivalni stroji vseh sistemov in oprem za rodbinsko in obrtno rabo vedno v zalogi.

Večletno jamstvo!

Ceniki na razpolago!

Vizitke

elegantne in po ceni natisne

*Zvezna tiskarna
v Ljubljani, Stari trg 19*

M. Mihelič, Ljubljana
Šelenburgova ulica.

Trgovina s ščetinarskimi
izdelki, galanterijo in
parfimerijo.

UMETNIŠKE RAZGLEDNICE
PISEMSKI PAPIR
ŠOLSKE POTREBŠČINE
MARIJA TIČAR, LJUBLJANA

Domača semena

suhe gobe in druge pridelke
kupi je trgovina s semeni
SEVER & KOMP., preje
PeterLassnik, Ljubljana
Marijin trg.

Nasproti glavne
pošte

Zlatnina - ure - srebrnina
F. Čuden Sin
nasproti glavne pošte v Ljubljani
Prijazna postrežba.

Jadranska banka

Podružnica Ljubljana.

Delniška glavnica: K 20,000.000.—

Rezerve: okrog K 4,000.000.—

CENTRALA: Trst.

PODRUŽNICE: Dubrovnik, Dunaj, Kotor, Metković,
Opatija, Spljet, Šibenik, Zader.

SPREJEMA: Vloge na knjižice in jih obrestuje po
čistih 4%.

Vloge na tekoči in žiro račun proti najugodnej-
šemu obrestovanju.

KUPUJE IN PRODAJA: Devize, valute, vrednostne
papirje itd. in srečke c. kr. razredne loterije.

ESKONTIRA: Menice, devize, vrednostne papirje itd.

IZDAJA: Čeke, nakaznice in akreditive na vsa tu- in
inozemski mesta.

DAJE PREDUJME: Na blago, ležeče v javnih skladiščih.

PREVZEMA: Borzna naročila in jih izvršuje najkulantneje.

Brzojavni naslov: JADRANSKA. Telefon šte. 257.

MLEKARSKA ZVEZA

kupi po najvišji dovoljeni ceni vsako množino mleka pod najugodnejšimi dobavnimi pogoji. Na željo preskrbi dobaviteljem mleka različno drugo v gospodinjstvu in gospodarstvu, potrebno blago in ga za mleko tudi zamenja.

Dalje ima Mlekarska Zveza v zalogi vse mlekarske potrebščine, kakor tudi različne inozemske izdelke, zlasti razne vrste sira po primerni ceni.

ČAS JE ŽE SEDAJ
da si nabavite pravočasno
kot najbolj primerno

božično darilo

še pravo izvrstno dišeče
toaletno milo vseh vrst
pri firmi Milan Hočevar,
Sv. Petra cesta št. 28

Ljubljanska kreditna banka

Delniška glavica: K 10,000.000.—. Rezervni fondi nad K 2,000.000.—.

CENTRALA: Ljubljana, Stritarjeva ulica št. 2.

PODRUŽNICE:

Split.

Celovec.

Trst.

Sarajevo.

Gorica.

Celje.

Vloge na knjižice obrestuje po 4%. — Vloge na tekoči račun obrestuje po dogovoru. — Posreduje nakup in prodajo vrednostnih papirjev in izvršuje borzna naročila najtočneje. — Daje predujme na vrednostne papirje in blago. Eskontuje in vnovčuje menice. — Dovoljuje aprovizacijske kredite.

Poslovno mesto c. kr. avstr. razredne loterije.

„Hvala Bogu, da je konec vojske, drugače bi počil od samih dobrot!“

Emica, ti bom pa nekaj povedal, da se boš kar čudila. Bog te živi, in pridno se uči esperanto!“

In odšel je. —

V pisarni je bil Jurij Gregor silno nemiren. Komaj je čakal pete ure, da bi odšel; zakaj prepričan je bil, da se bo želja vsega njegovega življenja vendar enkrat uresničila. In ko je korakal po cesti, je bil take volje, da bi bil od samega veselja najrajši zavriskal kot kmečki fant, kadar gre vasovat. Toda kot dostojen in spodoben meščan se tako daleč ni spozabil.

Potrkal je na duri, kjer je imelo „Društvo esperantistov“ svojo pisarno.

„Prosto!“ se je čul glas iz sobe in Jurij Gregor je vstopil:

„Klanjam se, gospoda moja! Mrz, krz, grz!“

„Kaj želite?“ ga je vprašal gospod, ki je sedel pri pisalni mizi.

Jurij Gregor pa: „Prihajam pač radi hiše. Potreboval bi tako-le tri do štiri izbe s pritiklinami in pa kopalno sobo seveda tudi zraven. Mrz, krz, grz!“

„Pri nas ni posredovalnica za stanovanja,“ mu je odvrnil uradnik, „Najbrže ste se zmotili v naslovu.“

„Nobenega dvoma, da bi se bil zmotil. Mrz, krz, grz, — ali me ne razumete?“

„Odkrito povedano, da ne popolnoma — — —“

„Jaz pa sem bil čisto prepričan, da je to esperanto. Morda ne naglašam prav.“

Uradnik se je smehljaj: „To ne bo esperanto. Kakor pa vidim, se zanimate za novi svetovni jezik, in to me prav veseli. Dam vam prospekte, če se hočete učiti esperanto.“

„O, jaz ne! Kaj pa mislite, gospod, v mojih etih! A moja hči Ema, ta se je učila esperanto, in zdaj sem prišel pozvedet, kdaj bi se že lahko naselil v hiši.“

„Gospod moj dragi, to pa ne gre tako hitro. Pred vsem bi morali dokazati, da je kdo iz vaše rodbine član našega društva in da se je temeljito posvetil študiju našega svetovnega jezika.“

„Če nič drugega ne potrebujete, to vam lahko dokazem. Tu se prepričajte, da je res že napredovala v

učenju," in Jurij Gregor je ponudil uradniku najdeno pismo, ki je povzročilo toliko viharja.

Uradnik je smehljuje čital pismo, nato pa dejal:

„Neznačajno bi bilo, če bi prodiral v tajnosti tega pisma. Toliko pa vam lahko rečem, da to ni esperanto.“

„Torej je vendar le turško!“

„Niti misliti na to, da bi bilo turško! Marveč to je skrivna pisava — zamenjane so črke — in razume jo le oni, ki jo je sestavil.“

„In kaj je zdaj s hišo?“

„Obžalujem, dragi gospod! Priporočam vam, da proučite naše prospekte.“

„Vrag vzemi še vaše prospekte!“ se je razljutil Jurij Gregor. „Vse skupaj je goljufija!“ Prijela ga je zopet stara jeza in nili vedel ni, kako in kdaj je prišel zopet na cesto.

„O, blamaža, blamaža!“ je jadikoval. „Jaz tega ne prenesem, kako se mi bodo posmehovali v pisarni. Še danes se dam vpokojiti ali pa skočim v vodo. Toda čakaj, vlačuga, zdaj šele pošteno obračunam s teboj.“ Pod takimi mučnimi vtisi je prišel domov še pred šesto uro.

„Ema!“ je zaklical sredi sobe, a ton mu je bil tak, kot da je saturn tresčil na zemljo. Vsa bleda in preplašena je stopila iz sosednje sobe Ema, za njo pa — mlad gospod.

Jurij Gregor je omahnil na divan.

„Ljubi papa, oprost, da ti nisem povedala resnice,“ je ihtela Ema, a mladi gospod je prekinil:

„Dragi gospod, visoko spoštovani gospod, nad vse čislani gospod Jurij Gregor! Moja dolžnost je

bila, da bi bil stopil pred vas, prespoštovani gospod Gregor Jurij, in vam odkrito povedal, da sem vzljubil vašo ljubeznivo hčerko, ki mi je tudi naklonjena. Ni bilo lepo, da sva imela ljubezensko razmerje brez vaše vednosti in tudi ni bilo lepo, da vam vaša ljuba hčerka ni povedala resnice glede pisma, ki ste ga našli — — —“

Jurij Gregor je prišel k sapi: „Ko bi me le vsaj ne bila tako nesramno nalagala s svojim prokletim esperantom. Jaz stari osel pa grem na led, pa grem v „Društvo esperantistov“, pa tam povprašam za hišo, pa me tam zasmehujejo, pa me končno še vun vržejo, pa me — — — O, te blamaže jaz ne prenesem za ves svet — — —“

„Predragi moj tast,“ je nadaljeval mladi gospod, „dovolite, da vas že danes tako imenujem. Stopil sem pred vas in vas prosim odpuščanja, odpuščanja v imenu vaše ljube hčerke. Prosim vas pa tudi za njeno roko, katere mi ne smete odreči. Lastnik sem dokaj lepe hiše, v katero naj smem popeljati vašo hčerko kot svojo ženo, z njo vred pa tudi vas, svojega tasta. Svoja stara leta boste preživeli med nama, od svojega otroka in od naju obeh se ne boste nikdar ločili. Ali mi zaupate svojo hčerko? Pritrdite, in jaz bom najsrečnejši človek na svetu — — —“

Še je padlo par ostrih besed na račun Eme in njenega ljubljenca, končno pa se je Jurij Gregor popolnoma udal prijetnim mislim, kako udobno in brezskrbno življenje se pričinja zanj. Vsa jeza mu je zopet prešla in flegmatično je zamahnil z roko, rekoč:

„Naj bo v božjem imenu, otroka, pa se imejta rada! Mrz, krz, grz — — —!“

Nekje

zopet pričakujemo amnestije: Vsi politični zločinci katerih kazni znaša manj ko tri leta, bodo pomiloščeni na desetletno ječo.

Zelo zmešane novice.

1 a) Ob otvoritvi parlamenta smo zapazili številne črede starih pujskov.

1 b) Na včerajšnjem živinskem sejmu v Solnogradu so se pojavili skoraj vsi vsenemški poslanci.

2 a) Kot sredstvo zoper blamažo predlagamo gotovim ljudem, naj dotično žival samo zase zapro v hlev.

2 b) Zoper rdečico pri prašičih je najboljšo sredstvo še enkrat preštudirati zakone.

3 a) Barona Rotšilda so našli do kosti stradačnega v zatohli podstrešni izbi.

3 b) Brezposelnega krojaškega pomočnika Šivanko so odpeljali včeraj štirje vranici na njegovo obširno lovišče v Karpatih.

Listnica uredništva.

3. in 5. številka Kurenta sta razprodani ter ne moremo novim naročnikom z njima postreči. Ker je vsaka številka „Kurenta“ zvezek za se, nove naročnike sprejemamo z vsako številko. Ako vpošljejo naročnine več kakor za letos, se jim vpiše v dobro za prihodnje leto.

Razširjajte „Kurenta“, pridobivajte novih naročnikov!

Parte za Avstrijo je izdalo dne 31. X. t. l. uredništvo Kurenta. Prodajali so ga dijaki po Ljubljani ter tako nabrali 8.209.04 K za Narodni Svet, kateri znesek se je izročil manifestacijskemu odboru v Ljubljani.

Zamuda. Ker je bil poštni promet za zavoje zaprt, se je ta številka zakasnela in prosimo oprostjenja.

Klišeje za to številko so nam iz prijaznosti pripeljali z avtomobilom iz Zagreba. Če bo poštni promet reden odslej, bode Kurent redno izhajal. Agitirajte za Kurenta!

?

Ali poznate narodno svetišče? —
To je naše gledališče.

Dejali so, da v njem so akrobatje
nevarni in njih bratje čarodejci škratje,
ki premotili bodo vso Ljubljano!

Zaprli Talijo so — kurtizano,
na vrata njene ječe paragraf
nabili so — o kinematograf!

Očistila se Talija je naša,
razbila duri, vstala prenovljena,
in v naših zdaj očeh je — sveta žena!

A kam zablodil kino je „Central“
še brat se ga sramuje — „Ideal“!

Goreč Jugoslovan.

Iduš, vun s švabskimi izdelki!

Bahun :

Vinska.

Vince je teklo	mene bo zemljica
in nam je reklo:	večno rodila —
Pijte me, pijte,	vas pa bo kmalu vse
mladi junaki —	v grob zagrnila

Ferdo Plemič :

O čudoviti skrinjici.

Nekoč je Bog pozabil na deveto deželo in tedaj sta zagnila boj in poboj to lepo pokrajino. No, in kako je to, kadar je vojska, to menda veste; oziroma nekateri niti ne veste, kako je tedaj, kadar vojske ni. Zato vam ne bom pravil o stiskah in nadlogah, ki so preplavile deveto deželo, ko je Bog pozabil nanjo.

Sovražnik je pritiskal ob meje in domačini so se morali često umikati in premikati, dokler niso domače čete zapodile pritepencev.

Živel je takrat v deveti deželi ne daleč meje Kolencij, ki je bil predstojnik državnega podjetja za sušenje fig in že poprej znan kot sila natančen in vzoren uradnik. Vsaj tako se bere v starem dnevniku, kjer je Kolencij to priznanje sam sebi napisal. Ko se je torej vojna vihrala bližala deveti deželi, je ta mislil na svojo ženo in otročiče, oni na bolehe starše, tretji na svojo rejeno mošnjo cekinov, četrti na svojo živino. A vzorni predstojnik tovarne za suhe fige, vestni gospod Kolencij, ni imel sličnih egoističnih misli.

Njegov duh je plaval višje, on je v tej sili mislil le na ono, kar je vzljubil, kakor je sam dejal. Njemu je bil pri srcu le urad, ki mu je bil predstojnik. Pri podjetju za sušenje devetodeželskih fig je bila namreč posebna registratura, kjer se je na čeden papir dan za dnem popisovalo, koliko svežih fig je prišlo v tovarno, koliko se jih je tam pokvarilo, koliko suhih fig je podjetje dalo od sebe in kje so konec vzele itd. Kakor vidite, same velevažne stvari, ki jih je res treba zapisati, ker jih namreč nihče ne bere. Takim popisanim pošiljam, tudi če ne govore ravno o suhih figah, se reče navadno uradni akti. In ti uradni akti so bili gospodu Kolenciju ravno tako pri srcu kakor drugim mati, ali žena, ali otroci, ali ljubica, ali cekini, ali krave in prašiči. In to je povsem naravno, saj je te akte gospod Kolencij sam napisal v dolgi dobi let in jih tudi sam večkrat prebral, kolikorkrat jih drugi bratje niso marali.

Ko tedaj počil v deveti deželi vojna, si zagledal

naenkrat sredi sobe, kjer je uradoval gospod Kolencij, povsem novo štirivoglato skrinjico z napisom:

„Najvažnejši uradni akti devetodeželskega državnega zavoda za posuševanje fig.“

Kaj je hotel gospod Kolencij s to skrinjico? Kaj? To ni bila nikaka tajnost, in da ne ostane tajnost, je gospod Kolencij sam pojasnil zadevo vsakemu, ki ga je obiskal v uradu in se je ob skrinjici spoteknil, ker postavljena je bila res malce nerodno sredi sobe. In dejal je tako: „Tu notri so najvažnejši akti zavoda za posuševanje fig. V slučaju, da prodre sovražnik do

To je bila samozavestna beseda starega vojnika, a moška je bila. Bolj zlobna je bila opazka gospoda Nosarija. Dejal je Nosarij, ki je bil predstojnik zavoda za pečenje rakov, takole: „Kaj temu Kolenciju na um pride! Skrinjica za reševanje najvažnejših aktov? Jeli to uradno zaukazano? Ni! Ergo jaz kaj takega ne delam. To so bedastoče. Sicer pa sem radoveden, jeli bo tovariš Kolencij v danem slučaju res ono skrinjico zadel na lastne rame in jo rešil.“

To je bila beseda nekoliko zavistnega tovariša in jo moramo presojevati s tega vidika.

Prostovoljna dražba fantov v svrhu ženitve.

Risal Henrik Smrekar.

„60.000 K k prvemu, k drugemu ... 70.000 ...“

nas in bi morali bežati, zadenem to skrinjo na lastne rame in tako rešim velevažne spise.“

Glas o skrinjici in njenem namenu je kmalu krožil med Kolencijevimi tovariši. In sodbe o tem početju so bile različne.

„Kaj bo to!“ je menil vpokojeni stražmojster Trebuhoncij. „Akti o zavodu suhih fig so z vojniškega vidika eno figo vredni, in niti toliko ne. Kaj bo sovražnik z njimi? Kvečjemu, da si z njimi obriše repo. Mi pa vojne tudi ne izgubimo, če sovražnik zapleni vse akte vseh zavodov za vse suhe fige.“

Drugače pa so sodili Kolencijevi višji predstojniki. Glas o skrinjici je segel namreč tudi v višje kroge. In Kolencijevi direktni načelniki so se na lastne oči prepričali o istinosti velevažne skrinjice. In tedaj se je iz višjih krogov čul le en sam glas o tej zadevi in ta je bil: „Kolencij je vzoren uradnik, sila vesten in do lastne škode požrtvovalen. Treba mu to priznati.“ In rodile so se iz te sodbe sledeče posledice:

Prvič: predstojnika Kolencija so pomeknili takoj v višji plačilni razred.

Drugič: naročili so predstojnikom drugih uradov, naj si ravnanje Kolencija vzamejo v lep zgled.

To naročilo pa ni imelo zaželjenega uspeha, kakor se je videlo takoj, ko je sovražnik res udaril preko meje in so ljudje pred njim bežali. Drugi predstojniki so v tej sili mislili pač na ženo in otroke itd. in povsem pozabili na akte. Le Kolencij je ponosno primahal s svojo znamenito skrinjico na rami v glavno mesto.

Zato je sprejel Kolencij posebno odlikovanje in je bil pomaknjen takoj za tri činovne razrede višje.

Žal pa, da ni tega veselja dolgo užival, ker čez

leto dni je umrl. Dolgo so mu izbirali dostojnega naslednika. No, slednjič so ga vendarle našli v osebi gospoda Poklonika. Ta je prevzel Kolencijeve posle in v prvi vrsti zapuščeno skrinjico. Ko pa je nalašč za to postavljena komisija v prisotnosti Poklonika odprla skrivnostno skrinjico, ni našla v nji drugega nego — stare ovratnike in nogavice.

„Ampak,“ je dejal Nosarij, ko je zvedel o tej čudni zgodbi, „ampak Kolencij, ta vam je bil ptič! On je že vedel, čemu taka skrinjica pravzaprav služi.“

Sajast Don Juan.

„Ampak, da se more kaj takega pripetiti ravno meni!“ je pravil finančni kontrolor Krasoljub Jereb, ki ima ravno 5 križev na hrbtu in je mimogrede rečeno še nadebuden samec.

„Sedim na vrtu gostilne pri „Zelenem repu“ in pijem svojo čašo piva. Ni bilo mnogo ljudi na vrtu, a samo izbrano, deloma tudi izvoljeno ljudstvo. Nasproti mi sedita dami — pa kakšni dami!“ (Jereb je dvignil oči do nebes, t. j. pri četrtem metru višine se je ob gostilniškem stropu ustavil njegov zamaknjeni pogled.) „No, in izbral sem si v občudovanje mlajšo damo. Krasna dama, vam rečem, pa res! Ampak oči ko vran, polt ko sneg. Nedrije pa — nu, kaj bom pravil. Ali kar je glavno, pogleda me enkrat, dvakrat, trikrat, ostro, premotrujoče. Popravim nanosnik, zavijam si brke, pijem. Pogledam spet tja. Šment, zopet me ogleduje, vedno z daljšimi, globljimi pogledi! Hm, si mislim, no ja, ti Jereb, ti pa ti! No ja, saj veste, da so babe kar nore name, posebno od julija naprej. Pa pustimo to. Gledam jo — ona mene, nervozna postaja. In zdaj vstane, vstane vam pravim, in pride do moje mize. Kaj ni mogoče? Res je, do moje mize, saj vam pravim. Ona, kar tako k meni! Nasmehnem se ji dvorljivo. Nu, in zdaj stoji pred mano in mi

reče: „Oprostite stari gospod, da vas opozorim; na nosu imate namreč veliko črno liso.“ F. Pl.

V dobi nadomestkov.

„Mama!“ — „Kaj je Tonček?“ — „Le potrpi, pojdeš v nedeljo z menoj v kino!“

Vprašanja in odgovori.

Bolnik. — Kako se zdravi španska bolezen? Poslušajte! Najprej prevedite špansko bolezen na naš jezik. Ko jo imate takorekoč v ljubljanskem dijalektu, stopite, če niste slučajno med prevodom že umrli, k slovenskemu zdravniku. Najbolje je, da si izberete takega, o katerem veste, da rad zapiše svojim pacientom en kurnik piščancev. V tem slučaju lotite se najprej kurnika in potem piščancev, da bodo imeli piščanci, ko pridejo v vaš želodec, že pripravljen kvartir.

Petrina. — Kako se ohranijo paradižniki sveži in zdravi za eno celo leto? — Posejte seme komaj drugo leto.

Dolinar. — Vi ste pa zelo radovedni! Razmerje med „Kurentom“ in našim cenzorjem je zelo prijateljsko. Mi cenzorju ničesar ne zaplenimo, on nam pa tudi nikdar ne pošlje nobenega prispevka. Roka roko umije.

Fran Albrecht :

Svatje.

Tri skrinje pisane,
tri postelje bale,
da bi za srečo in za mladi rod
vse tri prostora dale!

Na zdravje, ženin! Pij,
da ti ob misli na krst
tembolj nevesta zagori!

Bismarkov duh.

(Bismark [umrl 1898] je nekoč dejal, da bi rad 20 let po svoji smrti vstal iz groba, da vidi, če se je Nemčija častno postavila pred svetom.)

Risal Henrik Smrekar.

Bismark: „Blazni gobezdači, zapravili ste bogato dediščino, katero sem vam zapustil!!!“

„Sam si nas vzgojil!““